

Angela Mădălina Lazar

**S-a dus parfumul
florilor de tei...**

 CÎȘMIGIU
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrații de Angela Mădălina Lazar

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAZAR, ANGELA MĂDĂLINA

S-a dus parfumul florilor de tei... / Angela Mădălina Lazar. -
București : Cișmigiu Books, 2024
ISBN 978-606-28-1828-9

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062818289

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul autorului

Copyright © 2024 Angela Mădălina Lazar – S-a dus parfumul florilor de tei...

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

*Să ne bucurăm de parfumul florilor de tei...
Să ne bucurăm de clipă, aici și acum, așa cum este:
e mai mult decât puțin,
e mai mult decât nimic,
e mai mult
decât va fi cu siguranță odată.
Să aspirăm, să inspirăm, să simțim...
Și să păstrăm în suflet parfumul florilor de tei
ca să facem clipa eternă...*

Autoarea

Cuvânt-înainte

Volumul de versuri **S-a dus parfumul florilor de tei...** este o invitație la reverie, la meditație, la melancolie... Mugurii luminii cresc într-o cascadă de gânduri, printre stropi de ploaie căzuți peste pământul uscat dintr-o primăvară renăscută, de azi și de odinioară... Iar versurile se avântă repede, dar adâncite prin nectarul florilor crescute în universul nesfârșit de idei. Apoi versurile, îmbătate de culoare, alunecă leneșe printre anotimpuri și oameni, căutând ceea ce este unic și surprinzător, ceea ce ne face să simțim, să dorim, să iubim. Sunt glasuri de visuri de dincolo de timp, sunt oameni și anotimpuri, sunt flori și destine, sunt vieți și suspinuri îmbibate de vraja scurgerii peste noi a infinitului. Iar ilustrațiile realizate de autoare își împletesc vraja într-un veritabil poem al florilor, metaforă a oamenilor, dar și a tot ce este minunat, dar trecător. Sunt ipostaze grafice menite să exprime aceeași emoție ca a versurilor, dar într-un altfel de culoare... Astfel, grafica unește sentimente, înfioară și adâncește frumusețea miraculoasă pe care o adunăm și o strângem în inima noastră. Frumusețea pe care nu vrem să o mai lăsăm...

Iar noi suntem plante de interior, tânjind după soare. Dar ne temem de exterior... Schimbarea ne

însăpăimântă, chiar dacă ne întindem aripile frunzelor ca să zburăm încet spre lumină. Și atunci ne limităm. Prea multă schimbare ne-ar ucide poate și atunci, de frică, renunțăm... Nu știm ce pierdem, dar nici nu putem anticipa ce câștigăm. Alegem siguranța și stabilitatea. Și rămânem cu visarea..., cu rememorarea a ceea ce a fost atât de frumos.

Dar, dincolo de geamul vieții, soarele râde și ne provoacă la mai mult. Și ne întindem capetele spre cer, dorind mai mult, parcă survolând universul, în căutare de răspunsuri și de minuni. Dar timpul ticăie și trece. Covorul de lumină rece al iernii se apropie. Afară, căldura toamnei obosite agonizează și se sfârșește. Și ne bucurăm că nu suntem afară, unde-i frig.

Rămânem atunci doar plante de interior, agățate în aceeași colivie a gândurilor, a determinării, a limitelor. Spre vară, vom evada poate din nou, aspirând soarele înviorat, chiar dacă doar prin geam. Sau, cine știe? Cineva ne va slobozi din nou în pridvor sau ne va planta pe câmp ca să fim liberi și roditori.

Astfel grăiesc versurile despre constanta vieții noastre, despre determinare, dar și despre schimbare, despre învingerea limitelor, despre aspirație.

Și, în final, totul se dovedește de fapt o perpetuă transformare, pe care ajungem să o conștientizăm, să o experimentăm și să o analizăm prin fiecare por. Nu ne putem opune. Sau poate nici

nu dorim să ne opunem. Schimbarea ajunge să ne definească, ne antrenează să înțelegem timpul și viața mereu altfel și totuși la fel.

Mai sunt însă și momente de revoltă, încercări de evadare, când noi sau natura încercăm să înghețăm clipa ce ne pare desăvârșită, implorând tinerețea să rămână, invocând Creatorul să conserve frumusețea neașteptată a frăgezimii primăverii. Dar trebuie să învățăm să prețuim totul: și spectacolul dezlănțuit al furtunii externe, dar și interioare, și tulpinile alunilor dezgoliți de iarnă, și imaginea florilor ofilite și triste, dar promițând că se vor întoarce la anul, și chiar liniștea și singurătatea.

Apoi, versurile ne învață să acceptăm îmbătrânirea ca fenomen natural, dar să luptăm cu veștejirea sufletului, a minții, a arderii care ne dă sensul perpetuu de a fi. În fața distrucției și a morții rămânem însă niște copii bătrâni, neputincioși și chinuiți. Dar, măcar avem amintirile...

Apoi, timpul se răsuțește și se întoarce, cu o nouă față, cu o nouă viață, într-o nouă primăvară plină de speranță, pentru oameni și pentru flori. Să prețuim clipele, să prețuim viața, să luptăm, să gândim, să sperăm! Și chiar dacă minunea florilor trece, purtăm ca pe o comoară în suflet greutatea parfumului lor. Și, cât putem visa, încă trăim, încă putem zâmbi la amintirea clipelor nestemate. Iar florile cândva se vor întoarce. La fel și parfumul lor.

Să le așteptăm prin urmare, dar să nu uităm că și florile ofilite au frumusețea lor.

În esență, versurile ne învață că putem să ne bucurăm de viață doar înțelegând schimbarea și putem accepta schimbarea doar dacă învățăm să prețuim toate nuanțele anotimpurilor. Fiindcă, în jurul nostru, chiar și unde totul pare ofilit și tăcut, adormit și trecut, e de fapt o frenezie de viață. Trebuie doar să o urmărim, fiindcă sigur se va trezi.

De fapt, nicio clipă nu s-a odihnit și nu a dormit. Doar noi nu aveam ochi pentru acea față. Ar fi trebuit însă să o simțim! Ar fi trebuit să știm că, dincolo de aparențe, există mereu un izvor de speranță!... Iar scoarța pământului se trezește deplin în fiecare an și geme de viață. La fel ar trebui să fim și noi, în sufletul nostru, dincolo de scoarța aparentă a anilor, a scurgerii din viață. Și să nu suspinăm după parfumul pierdut de flori de tei, păstrat ca un elixir în mormanul nostru de amintiri, fiindcă, în fiecare clipă, putem simți mereu ceva nou, remarcabil, din spectacolul magistral al existenței, care să ne vrăjească și să ne păcălească să mai zâmbim.

Suntem oameni făuriți din visuri și emoții, călători în infinit. Și, cu adevărat, opera Creatorului e desăvârșită. Trebuie doar să deschidem ochii sufletului, să privim, să prețuim... Să inspirăm Viața! Suntem liberi!

Timp pentru poezie

Am așteptat poezia
într-o floare de vară,
dar nu a venit...
A poposit abia într-o floare de toamnă,
peste care căzuse prima brumă...
Cât a fost Mai nu a fost timp,
nu a fost soare,
ca să-mi încingă primăveri
în versurile mele florale.
Apoi s-a înnoptat
și a fost frig,
iar vântul întețit,
a rupt și florile de tei
împrăștiindu-le parfumul...
Eu am cules polenul florilor de tei
ca să-mi rămână peste iarnă:
va fi minunea mea din vis
visând mereu la primăvară...

Geneza

În întuneric și în adâncime
nu am renunțat la viață -
era raza mea de speranță
țesută din conurile de lumină ale ceții.

Și răsucind, iar și iar, același cerc al întrebării
am crezut că era rotund și gol.
Doar aruncându-l departe, iar și iar în mine,
am văzut că eram prinsă de spițele lui nevăzute.

Și aruncându-l din nou, mai aproape de mine,
s-a prins de lumină.
În centrul său perfect era golul,
dar din vidul său nepătruns se ivea viața.

Și prinzându-l, mai aproape de mine,
am văzut că adâncimea sa era întrebarea și răspunsul.
Eram eu și întreaga viață,
și chipul universului nu mai era în întuneric.
Îi dezvelise adâncimea Soarele,
fără de care cercul n-ar fi avut viață.

Numai lângă un Soare poți privi dincolo de întunecime
și din întuneric cresc conuri de lumină.
Din umbre și ceață se naște dimineața
și din vidul nepătruns răsare viața.

